

A Magyar Köztársaság Nevében!

A Pécsi Ítéltábla a dr. Marosvári Tamás ügyvéd (7626 Pécs, Király u. 79. I/2.) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek, **I.rendű alperes neve** (I. rendű alperes címe) I. r., és a dr. Besze Katalin ügyvéd (7100 Szekszárd, Augusz Imre u. u. 9.-11.) által képviselt **II. rendű alperes neve** (II. rendű alperes címe) II. r. alperes ellen tisztességtelen piaci magatartás megállapítása iránt indított perében a Tolna Megyei Bíróság 17.G.40.038/2007/22. számú ítélete ellen a felperes 23. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. r. alperesnek 5.000 (ötezer) forint, a II. r. alperesnek 65.000 (hatvanötezer) forint fellebbezési költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében az 1996. évi LVII. tv. 2. §, 3. § és 5. §-aira alapított keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperesek jogsértést követtek el azzal, hogy az I. r. alperes a D.-i Kórház patológiai osztályán dolgozó boncmesterként az elhunytak hozzátartozóit a II. r. alpereshez, mint temetkezési szolgáltatóhoz irányította, ellehetetlenítve ezzel az azonos tevékenységet folytató felperes működését. Kérte továbbá, hogy a bíróság az alpereseket a jogsértés abbahagyására kötelezze, a további jogsértéstől tiltsa el, és elégtétel adására kötelezze.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték. Az I. r. alperes azt állította, hogy ő az elhunytak hozzátartozóit a temetkezési szolgáltató megválasztásában nem befolyásolta, egy hozzátartozónak sem ajánlotta sem az egyik, sem a másik

temetkezési vállalkozást. A II. r. alperes arra hivatkozott, hogy soha nem folytatott olyan tevékenységet, és nem tanúsított olyan magatartást, amellyel a felperes gazdasági tevékenységét elnehezíteni vagy gátolni kívánta volna. Közte és az I. r. alperes között a megrendelések megszerzésére irányuló megegyezés nincs.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Cs. Sz.-né, Cz. I.-né, H. L.-né, P.-né G. M., S. A.-né, dr. H. G., dr. T. T. és S. J.-né tanúvallomása alapján nem látta megállapíthatónak azt, hogy az I. r. alperes tisztességtelen felhívásokat intézet az elhunytak hozzátartozóihoz, illetve, hogy a II. r. alperes részére megrendelések megszerzése érdekében az I. r. alperes az eltemetettöket befolyásolta volna. Az ítélet indokolásában a tanúk vallomásait az elsőfokú bíróság részletesen értékelte. Mellőzte az elsőfokú bíróság a felperesnek - a II. r. alperes által üzemeltetett köztemetőkben működő hűtők forgalmáról vezetett nyilvántartások és a kórházi hűtőkönyvek kiszállításra vonatkozó adatainak beszerzésére és a II. r. alperes gazdálkodása könyvszakértői vizsgálatára vonatkozó - bizonyítási indítványa teljesítését azért, mert álláspontja szerint nem igazolhatja a II. r. illetve az I. r. alperes tisztességtelen piaci magatartását önmagában az, hogy a II. r. alperes több, esetleg lényegesen több temetésre vonatkozó megrendelést kap, mint a felperes vagy más temetkezési szolgáltató. A jelentősebb gazdasági eredményből sem következtethető, hogy az alperesek tisztességtelen felhívással, a versenytárs érdekeit sértő vagy veszélyeztető módon, vagy az üzleti tisztesség követelményeibe ütközően esetleg valótlan tény állításával vagy híresztelésével a felperes jó hírnevét sértően, vagy veszélyeztetően folytatná versenyjogba ütközően a gazdasági tevékenységet. A nyilvántartásokból megállapítható adatok alapján nem tartható fel, hogy az elhunytak hozzátartozóit milyen indokok késztették arra, hogy az egyik illetőleg a másik szolgáltató tevékenységét vegyék igénybe.

Az ítélet ellen a felperes jelentett be fellebbezést. Kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, és a keresetnek teljes egészében adjon helyt. Álláspontja szerint a keresetben előadott tényeket sikerült bizonyítania. Ennek alátámasztására hivatkozott S. J. K.-né, P.-né G. M., H. L.-né és S. A.-né tanúvallomására. A fellebbezésében az elsőfokú bíróság által mellőzött bizonyítási indítványait is fenntartotta.

Az alperesek az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérték.

A fellebbezés nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben is helyesen értékelte, és helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes - bár a bizonyítás a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint őt terhelte volna - nem bizonyította azt, hogy az alperesek az 1996. évi LVII. tv. (Tpv.) 2., 3. illetve 5. §-ába ütköző magatartást tanúsítottak. Osztja a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által kifejtett jogi indokokat is, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét annak helyes indokai alapján hagyta helyben.

A felperes fellebbezésével összefüggésben a másodfokú bíróság a következőkre utal:

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a Tpvt. 2. § és 3. §-a akkor lett volna alkalmazható, ha a versenytárs, a II. r. alperes tanúsít tisztességtelen magatartást, az 5. § alkalmazható más harmadik személy magatartása esetén is. Azt is helyesen állapította meg, hogy a felperes - bár a Tpvt. 2. és 3. §-ára is hivatkozott - bizonyítást az 5. §-ba ütköző magatartásra ajánlott fel, a 2. és a 3. §-ra nem. A Tpvt. 1. §-a szerint a törvény hatálya a Magyar Köztársaság területén tanúsított piaci magatartásra terjed ki, a piacgazdaság velejárója pedig a verseny. Önmagában a versenytárs léte és annak a gazdasági versenyben elért előnyösebb helyzete nem ütközik a Tpvt. 2-7. § rendelkezéseibe, csak akkor, ha az tisztességtelen magatartás eredménye. A felperes nem jelölte meg, hogy a II. r. alperes gazdasági tevékenységének folytatás során melyik magatartása minősült tisztességtelennek, illetve, hogy melyik magatartásával sértette vagy veszélyeztette volna a felperes jó hírnevét vagy hitelképességét. Ezzel összefüggésben csak S. A.-né tanúvallomása értékelhető, de az abban említett egyetlen eset a II. r. alperes gazdasági tevékenysége tisztességtelen folytatásának nem minősíthető, ezért a felperes e két jogszabályhelyre hivatkozása eleve megalapozatlan volt.

A Tpvt. 5. §-ával kapcsolatban azt kellett volna a felperesnek bizonyítani, hogy az I. r. alperes máshoz olyan tisztességtelen felhívást intézett, amely a felperessel fennálló gazdasági kapcsolat létrejöttének megakadályozását szolgálta. Helyesen vonta le az elsőfokú bíróság azt a következtetést, hogy a felperes ezt a tényt nem tudta bizonyítani. A bizonyítékok értékelésével összefüggésben utal a másodfokú bíróság arra, hogy a felperes ügyvezetőinek előadása szerint (10. számú jegyzőkönyv 2. oldal K. K. nyilatkozata és 10. számú jegyzőkönyv 4. oldal M. L. nyilatkozata) szerint az I. r. alperes a sérelmezett tevékenységét 2006. évben és 2007. év április végéig folytatta. S. J.-né 2005. októberi esetről nyilatkozott, P.-né G. M. tanúvallomása a tisztességtelen felhívás tényére nem is utal, H. L.-né és S. A.-né tanúvallomásai alapján pedig nem állapítható meg az, hogy az I. r. alperes a felperessel létrehozandó üzleti gazdasági kapcsolat megakadályozását célzó tisztességtelen felhívást intézett volna a tanúkhöz. H. L.-né egy bizonytalan tartalmú tájékoztatásról, P.-né G. M. pedig egy általa kifogásolt, de nem a Tpvt. 5. § hatálya alá tartozó magatartásról nyilatkozott.

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a felperes által kért további bizonyítást mellőzte. Ez a bizonyítás csak annak igazolására lenne alkalmas, hogy a II. r. alperes kedvezőbb piaci helyzetben volt a perbeli időszakban, több megrendelést kapott, arra azonban nem lett volna alkalmas, hogy azt bizonyítsa, hogy ez a kedvezőbb piaci helyzet a Tpvt.-be ütköző magatartás eredménye.

A fenti indokokra figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az eredménytelenül fellebbező felperest a perköltség megfizetésére. Az I. r. alperes ügyvéd által szerkesztett és ellenjegyzett fellebbezési ellenkérelmet nyújtott be, melynek

költségét a másodfokú bíróság a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése alapján állapított meg. A II. r. alperes 5.000 forint készkiadás (útköltség) és 100.000 forint + ÁFA összegű ügyvédi munkadíj megtérítésére kérte a peresztes felet kötelezni a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdésének megfelelően. A másodfokú bíróság a 2. § (2) bekezdése alapján az ügyvédi munkadíj összegét mérsékelte, tekintettel arra, hogy a másodfokú bíróság egy tárgyalást tartott, az ügy jogi megítélése nem volt bonyolult, a megbízási szerződésben kikötött megbízási díj a másodfokú eljárásban elvégzett ügyvédi tevékenységgel nem állt arányban.

P é c s, 2008. október 8.

Dr. Veszely Józsefné s.k. a tanács elnöke, Dr. Zóka Ferenc s.k. előadó bíró, Dr. Kovács Ildikó s.k. bíró